

Το Βουνό της Αθανασίας

Παντού...

Το Βουνό της Αθανασίας

(Κείμενο εκτός βιβλίου)

- Οι εκτυπωμένες σελίδες δεν είναι στη διάσταση του βιβλίου.
- Η αρίθμηση σελίδων προστέθηκε μόνο για το αρχείο PDF.
- Τα κείμενα και τα σχέδια του βιβλίου παρέχονται μόνο για την ανάγνωσή του και για καμία άλλη χρήση.

Το Βουνό της Αθανασίας

κείμενα & στίχοι: Το Δελφίνι και ο Γλάρος

Πράξη πρώτη

[Σε ένα δωμάτιο ημισκότεινο φωτισμένο από το φως κάποιας λάμπας, μπροστά από ένα μεγάλο κλειστό παράθυρο, σε ένα λιτό κρεβάτι κοιμάται ένας νέος. Δίπλα του, σε δύο άλλα χαμηλότερα κρεβάτια, κοιμούνται δύο ακόμα άτομα που τα πρόσωπά τους δε διακρίνονται. Στην άκρη του δωματίου υπάρχει και ένα μικρό ξύλινο τραπέζι με μια καρέκλα.

Ο ύπνος του είναι ταραγμένος. Απαλά ακούγονται οι στάλες της βροχής. Μέσα στον ύπνο του, ακούγεται μια φωνή:]

«Πλασμένο από όνειρα κι έρωτα, είναι το Βουνό της Αθανασίας. Οι άνθρωποι — άσπροι, μαύροι, κίτρινοι, όλα τα χρώματα κι οι φυλές — γεννιούνται μια μέρα στους πρόποδες. Γεννιούνται γυμνοί. Κι ευθύς ως γεννιούνται, φορούν τα ρούχα τους, τα όπλα και τα στολίδια τους και κινούν τον ανήφορο... Μα είναι μπλεγμένοι οι δρόμοι κι οι ψυχές των ανθρώπων. Στα μέρη που ξεκίνησαν ξαναγυρνούν, έχουν τη λάσπη για φαΐ, τη λησμονιά προσφάι. Υπάρχει όμως ένα μονοπάτι που ξεκολλά από τη γη κι ανηφορίζει βήμα-βήμα. Κανείς δε ξέρει να το βρει, κανείς δεν ξέρει την αρχή, μήτε τι κρύβει στην κορυφή...»

[Η φωνή ακούγεται σιγανότερη να αργοσβήνει:]

«Ψάξε... Εκεί που σμίγουν οι ωκεανοί. Εκεί που ανοίγουν οι ουρανοί... Ψάξε... Εκεί που σβήνει η λογική... Είναι το Βουνό της Αθανασίας... Ψάξε... Ανέβα... Ανέβα...»

[Ο άνεμος φυσά, ένας κεραυνός ακούγεται και η βροχή να πέφτει. Ο νέος περιστρέφεται στο κρεβάτι του, ανήσυχος στον ύπνο του]

Τραγούδι 1ο

Φύγε από τη γη (Οι άνθρωποι νεκροί...)

[Ο(υρανός): Σε ψηλότερο σημείο στο δεξιό μέρος της σκηνής: ο τραγουδιστής, ντυμένος με μακρύ λευκό μανδύα.

Χ(ορωδία): Σε ψηλότερο σημείο στο αριστερό μέρος της σκηνής: τετραμελής χορωδία — γυναίκες ντυμένες με μακριούς λευκούς μανδύες]

[Ο:] Σα στάλες της βροχής

Οι άνθρωποι της γης

και πέφτουνε στο χώμα, τσακισμένοι.

Μεθούν απ' το κενό

Ξεχνούν τον ουρανό

κι ο ήλιος μάταια πια,

τους περιμένει.

Αγάπα με...

Οι άνθρωποι μικροί, κουρνιαίζουνε δειλοί.

Κράτα με...

Το χώμα χαμηλά, μα ο άνεμος φυσά,

Άνοιξε τα φτερά

Και πριν να είναι αργά...

~ρεφραίν~

Φύγε από τη γη

Οι άνθρωποι νεκροί, Και ψεύτικοι οι θεοί.

Οι λέξεις τους σιωπές, Οι πράξεις τους σκιές.

Η λάσπη σε καλεί, Μα φύγε από τη γη,

Αυτός δεν είσαι... ...εσύ...

[Χ:]

Οι άνθρωποι νεκροί, Και ψεύτικοι οι θεοί...

Οι λέξεις τους σιωπές, Οι πράξεις τους σκιές...

Η λάσπη σε καλεί, Μα φύγε από τη γη...

Αυτός δεν είσαι... εσύ...

~τέλος ρεφραίν~

[Ο:] Σα στάλες της βροχής
Οι άνθρωποι της γης
κρύσταλλα ολοκάθαρα,
παρθένα.

Τα δάκρυα του ουρανού
Στη δίνη του βυθού
παραδομένα.

Κράτα με...
Το χώμα χαμηλά, μα ο άνεμος φυσά,
Άνοιξε τα φτερά
Που κράτησες κλειστά...

~επανάληψη ρεφραίν {Φύγε από τη γη... ..δεν είσαι εσύ.}~

[Χ:] Σα στάλες της βροχής...
Μεθούν απ' το κενό, Ξεχνούν τον ουρανό...

~~~~~μια από τις φωνές της χορωδίας, σα να μιλάει:~~~~~

Ουράνια, αρχέγονη φωνή,
για σένα ο κάτω κόσμος, γη
Που νυχτοσέρνονται νωθρές,
ανολοκλήρωτες ψυχές.

~~~~~

[Ο:] Η λάσπη σε καλεί, Μα φύγε από τη γη...
Αυτός δεν είσαι... εσύ...

[Ο νέος ξυπνά απότομα, ιδρωμένος κι αναστατωμένος... Γύρω του
οι δύο νέοι ακόμα κοιμούνται... Τους ξυπνά φοβισμένος...]

— Ακούσατε; Ακούσατε; Ποιος μου μιλούσε;

— [Οι δυο νέοι μαζί:] Σταμάτα. Σταμάτα...

— Ποιος μιλούσε;

— [Μαζί:] Πάψε. Μη μας ξυπνάς στον πιο γλυκό μας ύπνο...
[Αλλάζουν ενοχλημένοι πλευρό, ξαπλωμένοι στα κρεβάτια τους]

— Είδα σε όνειρο τον Ουρανό να μου μιλά... Είχε ανθρώπινη
φωνή... Κι είχε ψηλόκορμη μορφή... Μα δε μπορούσα να δω καθα-
ρά το πρόσωπο που με καλούσε... Αν ήταν πρόσωπο ή στοιχειό, δεν
ξέρω...

— [Μαζί:] Πάψε. Βλέπουμε όνειρο γλυκό...

[Ο πρώτος από τους δύο:] Τροφή και κόκκινο νερό... Είναι γιορτή... Χέρια που αγγίζουν το κορμί...

[Ο δεύτερος:] Ήχοι που συγκινούν το αφτί... Πάψε... Κοιμήσου σήμερα...

[Ο πρώτος:] Άσε τις έγνοιες για αύριο...

[Μαζί:] Άκου τις σταγόνες της βροχής... Άκου το γλυκό της ναούρισμα... Κοιμήσου... Κοιμήσου...

[Ενώ οι άλλοι συνεχίζουν τον ύπνο τους ο νέος αρχίζει να τραγουδά...]

Τραγούδι 2ο
Σταγόνα

[N: νέος.

Α(νεμος): Σε ψηλότερο σημείο στο δεξιό μέρος της σκηνής: ο ίδιος τραγουδιστής με το προηγούμενο τραγούδι]

[N:] Είμαι η σταγόνα;

Η πηγή;

Είμαι η θάλασσα στη γη;

Άνεμε λύσε τη σιωπή, που κουβαλάς μες στην ψυχή,

Κάνε τον ήχο σου φωνή, και την πνοή σου αναπνοή...

{ ...Ο άνεμος ακούγεται να φυσά απαλά... }

[A:] Σταγόνα είσαι, και σταλιά

που δε την πιάνει η ματιά.

Λιώνει η ζωή σου, ως τη στιγμή

που η σταγόνα ίσως πει...

[N:] Κουράστηκα να ολογυρνώ,

σ' αυτό το σπίτι το μικρό,

Πρέπει να φύγω, ώρα να δω.

Να βρω αυτά που ψάχνει ο νους,

πέρα απ' τους τοίχους τους στενούς.

...Να βρω αυτά που ψάχνει ο νους,

σε ζωηφόρους ωκεανούς...

Είμαι ο σπόρος;

Το κλαδί;

Είμαι το ίδιο το δενδρί;

{ ...Ο άνεμος ακούγεται πάλι, φυσώντας δυνατότερα... }

Άνεμε οι λόγοι μου θνητοί, πέπλο στα μάτια μου βαρύ,

Κάνε τον ήχο σου φωνή, και την πνοή σου αναπνοή...

[Α:] Είσαι ο σπόρος, και σπορί
που δε το πιάνει καν πουλί.
Πέτρα η ζωή σου, ως τη στιγμή
ο σπόρος ίσως που θα πει...

[N:] Κουράστηκα να ολογυρνώ,
σ' αυτό το σπίτι το μικρό,
Πρέπει να φύγω, ώρα να δω.
Να βρω αυτά που ψάχνει ο νους,
πέρα απ' τους τοίχους τους στενούς.

...Να βρω αυτά που ψάχνει ο νους,
σ' ονειροφόρους ουρανούς...

[...Ο νέος δένει ένα διάδημα, μια κορδέλα στο κεφάλι του...]

...Να βρω αυτά που ψάχνει ο νους,
σ' ονειροφόρους ουρανούς...

[Τελειώνοντας το τραγούδι, σπρώχνει τον τοίχο, που κατά δια-
στήματα ακουμπούσε όσο τραγουδούσε, κι ο τοίχος ανοίγει...]

Πράξη δεύτερη

[Ο νέος ντυμένος με όμορφα λιτά ρούχα και έναν μανδύα στους
ώμους, βαδίζει σε έναν ανηφορικό δρόμο. Σταματά για λίγο, βγάζει
από τον σάκο που έχει περασμένο στο σώμα του ένα φλασκί, πίνει
νερό και συνεχίζει...]

— Πόσο καυτός, αυτός ο ήλιος... Μου καίει το σώμα...

[Βγάζει αργά τον μανδύα που φοράει και τον κρεμάει στο σάκο
του, μένοντας με το λεπτό του ρούχο. Συνεχίζει το δρόμο του...]

Πόσες μέρες βαδίζω... “...Εκεί που σμίγουν οι ωκεανοί. Εκεί που
ανοίγουν οι ουρανοί...” Δεν ξέρω που! Βρήκα έναν δρόμο, σε μια
στεριά που τη γλύφει το κύμα, έναν δρόμο πέτρινο κι ανηφορίζω...
Μου λιγοστεύει η τροφή, μου τελειώνει το νερό, κι όμως το μονοπά-
τι αυτό δεν έχει τελειωμό... Μα... ένα ξέφωτο... Ναι... διακρίνω μια
πηγή, ανάμεσα στα δένδρα... Ακούω τον ήχο του νερού...

[Παραμερίζει κλαδιά και φτάνει κοντά στην πηγή. Εκεί, γεμίζο-
ντας ένα λαγήνι με νερό, στέκει μια όμορφη κοπέλα, και γύρω της
μια ομάδα κοπέλες... Με το που τον βλέπει, αφήνει το λαγήνι, ρίχνει

πάνω της το λινό μανδύα της, ξανασηκώνει το πήλινο δοχείο και στρέφεται ολόσωμη να τον αντικρύσει]

— Καλημέρα... [της λέει]

— Καλή σου μέρα...

— Ανηφορίζω στο δάσος για καιρό... Πεινώ... Διψώ... [Βγάζει το φλασκί του. Αδειάζει το υπόλοιπο νερό που είχε μέσα, και το απλώνει προς την κοπέλα να του το γεμίσει. Εκείνη τραβάει το δοχείο μακριά του, και του δείχνει με μια ευγενική κίνηση του κεφαλιού της προς την πηγή. Ο νέος χαμογελά και σκύβοντας προς την πηγή, γεμίζει από εκεί το φλασκί του. Ύστερα πίνει με τις χούφτες του από την πηγή και ξαναγυρνά προς την κοπέλα]

— Που βρίσκομαι;

— Δίπλα σε μια πηγή, σε μια πλαγιά...

— Έχει όνομα τούτη η πηγή, τούτος ο τόπος;

— Είναι καταμεσής του πουθενά... Μη ψάχνεις όνομα να βρεις, δεν έχει.

— Εσύ έχεις όνομα; Πώς σε λένε;

— Μοίρα...

— Παράξενο όνομα... Με συγχωρείς που θα το πω, μα... Θαρρείς κι ανήκει σε γριά...

— Κάποια μέρα θα ανήκει...

[Η κοπέλα βαδίζει παραπέρα] Τι ψάχνεις, εδώ, στην ερημιά;

— Είδα σε όνειρο ζωντανό, μια φωνή να μου λέει πως ψηλά πάνω από τις χαρές και τα πάθη των ανθρώπων, βρίσκεται το Βουνό της Αθανασίας. Κανείς δε ξέρει να το βρει, μου είπε, μήτε τι κρύβει στην κορυφή... Μα όλα στο όνειρο τούτο με κινούσαν να βαδίσω προς τα επάνω... Μοίρα, είναι ετούτος ο δρόμος που πήρα ο σωστός, είναι ετούτο το βουνό, εκείνο που ψάχνω;

— Ίσως. Ποτέ δεν είδα την κορυφή, δεν ξέρω να σου πω για παραπάνω. Από εδώ που βρίσκομαι, κοιτώ χαμηλά κάτω στις πλαγιές — πιο πάνω δε ξέρω τι συμβαίνει...

— Κι από εδώ που είσαι πες μου τι βλέπεις...

— Βλέπω σπαρμένους τους κάμπους με τους καημούς και τις χαρές των ανθρώπων. Βλέπω τα σώματα να υψώνονται και να λυγίζουν σα στάχτα. Να καρποφορίζουν και να σπάνε. Να παλεύουν την κάθε μέρα με τον καιρό και μεταξύ τους. Να ψιθυρίζουν στον άνεμο τους έρωτές τους, τις ελπίδες και τις θλίψεις τους. Να ρουφούν στο σώμα τους τον ήλιο του μεσημεριού και τη δροσιά της νύχτας. Να γελούν και να κλαίνε. Να αγκαλιάζονται και να μαχαιρώνονται.

— Μοίρα, τι άλλο βλέπεις;...

— Βλέπω τις μανάδες να ταΐζουν τα παιδιά τους με ζωή και με θάνατο, και τους πατεράδες να τα ντύνουν με την αλήθεια και με το ψέμα... Βλέπω να παιδιά να παίζουν με όπλα και τόπια, με σπαθιά και με κορδέλες. Να φτιάχνουν στεφάνια με λουλούδια, γεμίζοντας

τα χέρια τους με σκλήθρες κι αγκάθια. Να φτιάχνουν από τη λάσπη όνειρα, να τους δίνουν ζωή με τη φαντασία τους. Να τα πιστεύουν, κι ύστερα μεγαλώνοντας, εκείνα τα ίδια να τα δολοφονούν και να τα κομματιάζουν.

Βλέπω τους ανθρώπους να γράφουν ποιήματα, και να αναλώνονται στην καθημερινότητα, να μιλούν για αγάπη και να κερνούν τον πόνο, να δοξάζουν τον ήλιο και να φιλοξενούν στις καρδιές τους το σκοτάδι.

— Τι άλλο βλέπεις;...

— Βλέπω τη γη να υφαίνει τις μορφές των ανθρώπων και των ζώων, κι ο θάνατος να τις ξυφαίνει. Βλέπω ένα υφαντό από σκιές και χρώματα, που πασχίζει να ξεφύγει από τον αργαλειό κι απ' το στημόνι του. Που προσπαθεί να φτιάξει μια μορφή χωρίς να την ξέρει, να βρει έναν μελωδικό σκοπό πέρα από το επαναλαμβανόμενο βουητό της μηχανής, έναν δρόμο ανώτερο από τον φιδίσιο παγιδεμένο της σαΐτας.

Κοίτα μόνος σου... Κοίτα...

[Ο νέος γυρνά και κοιτάζει προς τους πρόποδες... Οι κοπέλες γύρω από την πηγή, σκέφτονται δυνατά:]

“...να δοξάζουν τον ήλιο και να φιλοξενούν στις καρδιές τους το σκοτάδι...”

[...και αρχίζουν να τραγουδούν...]

Τραγούδι 3ο Α-Β-Γ

[τετραμελής χορωδία: οι κοπέλες που συνοδεύουν τη Μοίρα]

Στης νιότης πίσω τη δροσιά,
μέσα στην παιδική χαρά,
Με λέξεις παίζοντας και πάθος,
ξεχάσαμε σωστό και λάθος.

Έφταιγε ο κόσμος ή εμείς,
για τη συνέχεια της ζωής;

~ρεφραίν~

Πολύπλοκο κι απλό συνάμα,
Την αλφαβήτα γράμμα-γράμμα,
Πρέπει να μάθουμε μαζί,
Ξαναγυρνώντας στην αρχή.

Πολύπλοκο κι απλό συνάμα,
Ακούγοντας της γης το κλάμα,
Να κτίσουμε για αυτήν εδώ,
Γεφύρι προς τον ουρανό.

~τέλος ρεφραίν~

Με δάκρυα, αίμα και πηλό,
πλάσαμε πλάσμα σιωπηλό,
Τ' ονοματίσαμε θεό,
και παίζουμε μ' αυτό κρυφτό.

Πολύπλοκο κι απλό συνάμα,
Την αλφαβήτα γράμμα-γράμμα,
Πρέπει να μάθουμε μαζί,
Ξαναγυρνώντας στην αρχή.

Πολύπλοκο κι απλό συνάμα,
Ακούγοντας της γης το κλάμα,
Να κτίσουμε για αυτήν εδώ,
Γεφύρι προς τον ουρανό.

~το ρεφραίν επαναλαμβάνεται για μια ακόμα φορά~

~~~~~μια από τις φωνές της χορωδίας, σα να μιλάει:~~~~~

Κάτω απ' τα πέπλα της μορφής,
Η αλφαβήτα της ζωής,
Ψελλίζει το ίδιο μυστικό,
Αγάπη κίνησα να βρω.

~~~~~

A-B-Γ...

[N:] Πρέπει να φύγω... Δε μπορώ να μείνω άλλο εδώ. [Πίνει λίγο από το φλασκί του] Αυτό το νερό δε με ξεδιψά. Πρέπει να προχωρήσω ψηλότερα...

Πράξη τρίτη

[Σκοτάδι γύρω, ημίφως]

— Βαδίζω μέρες. Πόσες δε ξέρω πια...

[Κρατώντας στο χέρι του τον σάκο του, τον ακουμπά κάτω, και αφήνοντάς τον πίσω του, έχοντας μοναχά στους ώμους τον μανδύα του, συνεχίζει το δρόμο του]

— Μου έχει τελειώσει η τροφή, μου έχει τελειώσει το νερό. Μα δε πεινώ, και δε διψώ... Οι σόλες των παπουτσιών μου έχουν λιώσει, στα πέλματά μου νιώθω το τραχύ δέρμα της γης... Δεν υπάρχει δρόμος, δεν υπάρχει μονοπάτι... Σκοτάδι ολόγυρά μου, κι όμως δεν είναι νύχτα, δεν είναι μέρα... Κι αν κάνει κρύο, δεν κρυώνω, κι αν κάνει ζέστη, δε ζεσταίνομαι... Τι είναι εδώ που βρίσκομαι; Ποιος θα μου πει, σ' αυτόν τον τόπο της σιωπής;

[Στο βάθος αχνοφαίνεται ένα φως. Ο νέος βαδίζει προς τα εκεί.

Σε μια πέτρα κάθεται ένας άνθρωπος καλυμμένος εντελώς με σκουρόχρωμη κάπα, και με κουκούλα στο κεφάλι. Είναι στην άκρη του γκρεμού]

— Καλησπέρα... [του λέει]

— ... [Δεν απαντά]

— Που βρίσκομαι;

— Σε μια πλαγιά...

— Έχει όνομα τούτη η πλαγιά;

— Εδώ ο κόσμος σου τελειώνει... Μη ψάχνεις ονόματα να βρεις.

— Εσύ έχεις όνομα;

— ... [Δεν απαντά]

— Είδα σε όνειρο ζωντανό, μια φωνή να μου λέει πως ψηλά πάνω από τις χαρές και τα πάθη των ανθρώπων, βρίσκεται το Βουνό της Αθανασίας. Κανείς δε ξέρει να το βρει, μου είπε, μήτε τι κρύβει στην κορυφή... Μα όλα στο όνειρο τούτο με κινούσαν να βαδίσω προς τα επάνω... Είναι ετούτος ο δρόμος που πήρα ο σωστός, είναι ετούτο το βουνό, εκείνο που ψάχνω;

— Ίσως. Ποτέ δεν είδα την κορυφή, δεν ξέρω να σου πω για πα-
ραπάνω. Από εδώ που βρίσκομαι, κοιτώ χαμηλά κάτω στις πλαγιές
— πιο πάνω δε ξέρω τι συμβαίνει...

— Από εδώ που είσαι πες μου τι βλέπεις...

— Βλέπω φωτιά! Βρέφη και σφριγηλά κορμιά και γερασμένα μέλη, να ξεκολλούν απ' το χώμα και να πυρακτώνονται. Σπίτια κι ανάκτορα, πηλό κι υφάσματα, χωριά και πόλεις, νερά και θάλασσες να φλέγονται. Βλέπω το χώμα και το ξύλο, την πέτρα και το μέταλλο, σμίλες κι αγάλματα να φωτίζονται για μια στιγμή, να δίνονται στις φλόγες και να σβήνουν...

— Τι άλλο βλέπεις;...

— Τα όνειρα και τους εφιάλτες τους. Την πείνα και την απλη-
στία τους... Τη δίψα τους και τη χόρτασή τους, σα χαρτιά δοσμένα στην πυρά. Βλέπω τις ελπίδες και τους φόβους τους, βλέπω τους αρχηγούς και τους στρατιώτες, τις σφαίρες και τα κανόνια τους, τα τραγούδια της ειρήνης και τις ιαχές της μάχης τους. Βλέπω το αίμα και το δάκρυ τους, να ανηφορίζουνε με τον καπνό... Στάχτες όλα π' ανεβαίνουν τρεμάμενες...

— Τι άλλο βλέπεις;...

— Βλέπω τ' άστρα και τους πλανήτες με τα φυτά και τα ζώα τους, τους αστερισμούς που ανατέλλουν και δύουν στον ορίζοντα, τους γαλαξίες με τα νέφη τους να αναφλέγονται... Βλέπω την αλή-
θεια με το ψέμα, τους νικητές και τους ηττημένους, τους αγνούς και τους φαύλους, τους ανδρείους και τους δειλούς, τους καθάριους και τους υποκριτές να αγκαλιάζονται στις πανδαμάτορες φλόγες.

— Τι δεν καίγεται; [Ο νέος ρωτά, σχεδόν διακόπτοντας με βρο-
ντερή φωνή τον κουκουλοφόρο]

Τι δεν καίγεται;

Τι μένει;

[Ο κουκουλοφόρος σταματά για λίγο]

— Εσύ, τι θέλεις να μείνει;

— Θέλω να μείνει το καλό, το σωστό, το δίκαιο, το όμορφο, το αγνό. Θέλω να μείνει το αληθινό. Θέλω να μείνει το μεγάλο, το καθαίο, το σοφό. Θέλω να μείνει η συμπόνια, η στοργή και η αγάπη. Η γνώση θέλω να νικήσει τις φλόγες και η καλοσύνη τη λήθη.

Κι αν είναι κι εκείνα να καούν, θέλω να καούν τελευταία. Και θέλω... να πονέσουν λιγότερο.

Πες μου, Τι μένει; Τι μένει απ' τη φωτιά του κόσμου;

[Ο κουκουλοφόρος σηκώνεται από τη θέση του και πλησιάζει τον νέο]

— Άνθρωπε, ανείπωτα μικρέ, μοιάζεις εσύ σα να θέλεις να σωθείς απ' τη φωτιά... Επειδή δημιουργείς τέχνη κι ομορφιά και θησαυρίζεις τ' αστραφτερά σου πλούτη, νομίζεις στ' αλήθεια πως το αξίζεις;

Άνθρωπε, ποιος νομίζεις πως είσαι στην ουσία σου;

Τραγούδι 4ο
Άνθρωπε ανείπωτα μικρέ

[N: νέος.
K: κουκουλοφόρος]

[N:] — Είμαι το πλάσμα που με βιά,
δάμασα φύση και φωτιά.
Μ' αλέτρι κίνησα κι ορμή,
Και κυριάρχησα τη γη.

[K:] — Άνθρωπε ανείπωτα μικρέ,
Άνθρωπε κάλπικε θεέ,
Λόγια περίτεχνα στο στόμα,
Ντυμένα μ' ομορφιά και χρώμα,
Που κελαρύζουν σαν κυλούν,
Μα την ουσία αποσιωπούν.

Δρόμο διέσχισες πολύ,
Μα είναι η ψυχή σου καθαρή;

[N:] — Τα ζώα πεθαίνουν και ζουν,
μα δε δακρύζουν, δε μιλούν,
Μάσκες μ' αδιάφορη μορφή,
Το πρόσωπό μου παίρνει η γη!

[Ο κουκουλοφόρος βγάζει την κουκούλα του. Είναι κι αυτός ένας
όμορφος νέος]

[Κ:] — Άνθρωπε ανείπωτα μικρέ,
Άνθρωπε κάλπικε θεέ,
Το μελιστάλαχτό σου στόμα,
Ρούχο χρυσό, σε σάπιο σώμα.
Το πρόσωπο χωρίς ψυχή,
Μια προσωπίδα νεκρική.

Δρόμο διέσχισες πολύ,
Μα έμεινε εκείνη λαμπερή;

...

~~~~~ σα να μιλάει: ~~~~~

Άνθρωπε ανείπωτα μικρέ,
Άνθρωπε κάλπικε θεέ,

Είναι η ζωή μιά αναλαμπή,
Μες στο σκοτάδι το βαθύ,

Και στον καθρέφτη μιά στιγμή,
Θα 'ναι η δική σου η μορφή.

Προτού να σβήσει το κερί,
Προτού το είδωλο χαθεί,

Δες, στο αντιφέγγισμα εντός μου,
Μάταιοι οι θησαυροί του κόσμου.

~~~~~

[N:] ...Δρόμο διέσχισα πολύ,
Μα είναι η ψυχή μου καθαρή;

[Κ:] — Με ρώτησες τι μένει απ' τη φωτιά του κόσμου...

[Σηκώνοντας το χέρι δείχνει προς τα μπροστά και προς τα επάνω]

Πιο πέρα από το όριο τούτο, πέρα και πάνω από εμένα, βρίσκεται η απάντηση που ψάχνεις. Αν θα μπορέσεις να τη δεις. Στην άκρη του γκρεμού, ξεκινά από την απαρχή του χρόνου το γεφύρι εκείνο που η μια του άκρη ακουμπά το Βουνό και η άλλη άκρη του σβήνει στο κενό. Που φτάνει στον ανύπαρκτο εκείνο τόπο που τα θραύσματα ενώνονται κι εξαφανίζονται... Άλλο δεν ξέρω να σου πω για τον τόπο εκείνο.

Μα δε μπορείς να διαβείς αυτό το προαιώνιο γεφύρι. Κανείς δε μπόρεσε ποτέ και δε μπορεί να το διαβεί.

— Γιατί;

— Αυτό το αέρινο γεφύρι δε μπορείς να το φτάσεις, δε μπορείς να το πατήσεις, δε μπορείς να το παρακάμψεις. Και δε μπορείς να το ξεγελάσεις...

Είσαι πολύ βαρύς· πολύ βαρύς και πολύ ανόητος για να σε αντέξει. Πρέπει ζωντανός να αφήσεις τα πάντα πίσω σου. Αλλιώς θα γκρεμιστεί στ' άγγιγμά σου. Πρέπει πρώτα, να ζυγιστείς...

— Να ζυγιστώ; [απορεί]

— Ναι, στη ζυγαριά...

— Πού βρίσκεται αυτή η ζυγαριά;

[Ο κουκουλοφόρος χαμογελά, χωρίς να απαντήσει αμέσως. Τελικά λέει:]

— Παντού...

[Καθώς ο νέος κοιτάζει ολόγυρά του, ο “κουκουλοφόρος” ξαναφορά την κουκούλα του και χάνεται, καθώς τα φώτα σβήνουν εντελώς]

Πράξη τέταρτη

[Τα φώτα ανάβουν σταδιακά, ενώ ο νέος ακόμα κοιτά γύρω του. Υπάρχει τώρα μπροστά του, εκεί στην άκρη του γκρεμού, μια κοπέλα χρυσοντυμένη.

Πίσω τους, σε ένα απότομο, κοίλο ύψωμα του βράχου, υπάρχει η μία άκρη του γεφυριού (το υπόλοιπο χάνεται στο βάθος).

Δίπλα στην κοπέλα είναι ένας μεγάλος δίσκος που πάνω του μπορεί να ανέβει ένας άνθρωπος. Είναι ο ένας από τους δύο δίσκους μιας πελώριας ζυγαριάς. Ο άλλος δίσκος δε διακρίνεται, αλλά καταλαβαίνουμε πως υπάρχει γιατί ο μισός από τον οριζόντιο άξονά της χάνεται εκτός σκηνής]

— Ποια είσαι;

— Ποια ζητάς;

[Για κάποιο χρονικό διάστημα ο νέος δεν απαντά. Τελικά μιλά:]

— Είδα σε όνειρο ζωντανό, μια φωνή να μου λέει πως ψηλά πάνω από τις χαρές και τα πάθη των ανθρώπων, βρίσκεται το Βουνό της Αθανασίας. Κανείς δε ξέρει να το βρει, μου είπε, μήτε τι κρύβει στην κορυφή... Μα όλα στο όνειρο τούτο με κινούσαν να βαδίσω

προς τα επάνω... Είναι ετούτος ο δρόμος που πήρα ο σωστός, είσαι εσύ εκείνη που ψάχνω;

— Όχι.

Όπως κι αυτοί που πέρασες στη διαδρομή σου... Έτσι κι εγώ φυλάω το κατώφλι της...

— Από ποιον το φυλάς;

— Από τα λερωμένα χέρια των ανθρώπων.

[Παύση]

— Έχεις διαβεί το γεφύρι;

— Όχι. Ίσως μια μέρα το διαβώ...

[Παύση]

— Εσύ που στέκεις πιο ψηλά, πες μου τι βλέπεις απ' τον κόσμο των θνητών;

— Δε μπορώ τίποτα να δω. Είμαι τυφλή.

— Τότε μπορεί να ξεγελαστείς...

— Τα μάτια ξεγελούν. Για αυτό κι οι άνθρωποι θαμπώνονται απ' το ψέμα.

— Άσε με τότε, να δω την αλήθεια...

[Η κοπέλα παραμερίζει δείχνοντάς του ταυτόχρονα προς το δίσκο της ζυγαριάς. Την ίδια στιγμή του λέει:]

— ...Είναι ο δρόμος χωρίς επιστροφή... Ο δρόμος της θυσίας.

Τραγούδι 5ο
Ξεντύσου

[Ζ(υγαριά): η κοπέλα.

Χ(ορωδία): οι τέσσερεις κοπέλες ντυμένες με τους λευκούς μανδύες, που εμφανίζονται σιωπηλά στην άκρη της σκηνής]

[Χ:] Σε κάποιο κόσμο μακριά,
μια χρυσή υπάρχει ζυγαριά,

Που όποιος τολμήσει να σταθεί,
στο ένα της άκρο, θε να δει...

Πόσο ζυγίζει αληθινά,
αυτή η ζωή που κουβαλά...

Απλά...

[Ζ:]

Ξεντύσου

Βγάλε τα ρούχα σου,
το δέρμα, το κορμί σου.
Στολίδια, χρήματα, κι αυτά,
Παράτησέ τα στη γωνιά,
Ζυγίζω μόνο
ό,τι υπάρχει στην ψυχή σου.

Ξεντύσου

Ο δίσκος ο χρυσός
που σε κοιτά μα δε μιλά,
Σταθμίζει πότερο απ' τις λέξεις τη σιωπή σου.

[Χ:] Σ' άφθαρτο τόπο ιερό,
πέρα από γη και ουρανό,

Μια χρυσή υπάρχει ζυγαριά,
με άλλα μέτρα και σταθμά.

[Χ+Ζ:] Στο ένα της άκρο έχει οριστεί,
σα ζύγι η αλέρωτη ψυχή.

~~~~~ σα να μιλάει: ~~~~~

[Z:] Ίσως τολμήσεις ν' ανεβείς,
Ίσως δειλιάσεις και διαβείς,

~~~~~
Μα όλη η ζωή σου είναι εδώ,
Σ' αυτό το βήμα το μικρό...

Ξεντύσου

Βγάλε τα ρούχα σου,
το δέρμα, το κορμί σου.
Στολίδια, χρήματα, κι αυτά,
Παράτησέ τα στη γωνιά,
Ζυγίζω μόνο
ό,τι υπάρχει στην ψυχή σου.

[...Ο νέος ανεβαίνει στη ζυγαριά...]

Ξεντύσου

Ο δίσκος ο χρυσός
που φως σκορπά, το φως μετρά,
Αν φως ντυθήκανε οι πράξεις κι οι λυγμοί σου.

~~~~~ σα να μιλάει: ~~~~~

Σαθρός ο πλούτος και μικρός
του ανθρώπου ο ίσκιος κι ο καιρός.
Ξεντύσου.

[Z:] — Τα υποδήματα της αποξένωσης έχουν ήδη λιώσει ως εδώ
που έφτασες...

Βγάλτα και πέταξέ τα στο γκρεμό...

[Τα βγάζει, και τα αφήνει να πέσουν στον γκρεμό. Αν κάτι τέτοιο
δε μπορεί να αποδοθεί στη σκηνή, τότε απλά τα αφήνει να πέσουν
από το δίσκο της ζυγαριάς, αλλά νοηματικά το ίδιο]

— Ο μανδύας της υπεροψίας.

Βγάλτον και πέταξέ τον στον γκρεμό.

[Τον βγάζει, και τον αφήνει να πέσει στον γκρεμό]

— Το ένδυμα του εγωισμού και του συμφέροντος.

Βγάλτο και πέταξέ το στον γκρεμό.

[Ομοίως, μένει μόνο με ένα λεπτό ύφασμα γύρω από τη μέση, για
θεατρικούς λόγους, αλλά νοηματικά γυμνός]

— Το περιλαίμιο της ύλης.

Βγάλτο και πέταξέ το στον γκρεμό.

[Ομοίως, και κάθε φορά που αφήνει κάτι να πέσει στο γκρεμό, ο
δίσκος της ζυγαριάς ανεβαίνει λίγο ψηλότερα]

— Το δακτυλίδι της γνώσης.

Βγάλτο και πέταξέ το στον γκρεμό.

— Το δακτυλίδι του έρωτα και της επιθυμίας.

Βγάλτο και πέταξέ το στον γκρεμό.

— Το βραχιόλι του φόβου.
Βγάλτο και πέταξέ το στον γκρεμό.

— Το βραχιόλι της συνήθειας και της ντροπής.
Βγάλτο και πέταξέ το στον γκρεμό.

— Το διάδημα της αγάπης.
Βγάλτο και πέταξέ το στον γκρεμό.
[Το βγάζει, το φιλά και το αφήνει να πέσει στον γκρεμό]

[Ο άξονας της ζυγαριάς ανεβαίνει έτσι σε οριζόντιο επίπεδο και ο δίσκος της φτάνει ως το επίπεδο του γεφυριού. Οι φωνές της γυναίκας χορωδίας ακούγονται να λένε πάλι:]

«...Στο ένα της άκρο έχει οριστεί, σα ζύγι η αλέρωτη ψυχή...»

[Ο νέος, γυμνός πια με μοναχά ένα λευκό ύφασμα στη μέση του, απλώνει αργά το πόδι του και πατά το γεφύρι. Κι ύστερα, ανοίγοντας διάπλατα τα δυο του χέρια, προχωρά αργά πάνω σε αυτό, ενώ από την άλλη πλευρά του γεφυριού έρχεται πια άπλετο φως]

Πράξη πέμπτη

Ο νέος φτάνει στην άλλη άκρη του γεφυριού. Έχει τα χέρια του κατεβασμένα. Το φως στο χώρο είναι τώρα χαμηλό, ημίφως. Στο βάθος ωστόσο, έντονα φωτισμένη, υπάρχει μια ανθρώπινη μορφή καθισμένη σε ένα κάθισμα το οποίο δε διακρίνεται, καθώς το καλύπτει όλο το πολύπτυχο λευκό ρούχο που φοράει. Όλο το σώμα της είναι καλυμμένο πλήρως. Το κεφάλι της είναι στραμμένο λοξά, σα να κοιτά χαμηλά, και καλυμμένο με λευκό πέπλο.

Διάχυτος ο ήχος της σιωπής.

[Ανάμεσά τους, υψώνεται ένας ημιδιάφανος τοίχος. Πάνω του προβάλλονται, εναλλασσόμενες αργά, κινούμενες ή μη, οι μορφές των όντων. Λουλούδια που ανθίζουν, ελάφια, λύκοι, κοπάδια ψαριών, άνθρωποι νέοι, γέροι, άνδρες, γυναίκες, πλανήτες, γαλαξίες, πέτρες, πετρώματα, ζώα σαρκοφάγα και φυτοφάγα, σταγόνες, μυρμήγκια, ελέφαντες, φάλαινες, δελφίνια, γλάροι, πεταλούδες...]

Ο νέος βαδίζει αργά προς τον ημιδιάφανο τοίχο, ενώ συνεχίζουν να προβάλλονται οι μορφές.

[...άνθρωποι ντυμένοι με ρούχα που παραπέμπουν σε διαφορε-

τικούς πολιτισμούς, κύματα, φύκια, μονοκύτταροι οργανισμοί, μεγεθυμένες χιονονιφάδες, μουσικά όργανα, βιβλία, κούπες, σπόροι, εκρήξεις ηφαιστείων, λάβα, πάνθηρες, καμηλοπαρδάλεις, αρκούδες, μέλισσες, τερμίτες, φίδια, καρχαρίες, πιγκουίνοι, φώκιες, πουλιά, κόττες, παγώνια, φύλλα, φυλλωσιές, λουλούδια...]

Ο νέος φτάνει αργά κοντά στον τοίχο, με το ένα του χέρι απλωμένο. Με το που ακουμπά τον τοίχο, ο τοίχος ανέρχεται και φεύγει, ενώ οι μορφές των όντων συνεχίζουν πια να προβάλλονται πάνω στο λευκό ένδυμα της μορφής στο βάθος.

Με κατεβασμένο το χέρι, βαδίζει αργά προς τη μορφή που στρέφει τώρα το καλυμμένο με πέπλο πρόσωπό της και τον κοιτάζει κατά πρόσωπο και ήρεμα σηκώνεται όρθια.

[Οι εικόνες σταματούν να προβάλλονται]

Ο νέος πιάνει αργά την άκρη του πέπλου της και, τέλος, με μια απότομη κίνηση, το τραβάει από το πρόσωπό της, το οποίο δε φαίνεται γιατί όλος ο χώρος την ίδια στιγμή πλημμυρίζει από εκτυφλωτικό φως.

Για λιγοστό χρόνο ένα τραγούδι ακούγεται, χωρίς λόγια, απλά ήπιες, γλυκές γυναικείες φωνές, που χρησιμεύουν και ως πέρασμα στην επόμενη πράξη.

Πράξη έκτη

[Ενώ τώρα οι φωνές χάνονται, ο νέος ξυπνά απότομα στο κρεβάτι του, στο ίδιο σκηνικό ακριβώς με την αρχή, σα να ήταν όλα ένα όνειρο. Ανακάθεται στο κρεβάτι του ανασαίνοντας έντονα, αναστατωμένος και κλαίγοντας. Γυμνός καθώς είναι — με το ίδιο ένδυμα όπως ήταν στην προηγούμενη σκηνή, ενώ στην αρχή του έργου ήταν βαρύτερα ντυμένος— σηκώνεται από το κρεβάτι του, και ρίχνει επάνω του ένα λεπτό ρούχο. Ταραγμένος ακόμα, στρέφεται προς τους δύο κοιμώμενους και μιλά δυνατά:]

— Ξυπνήστε! Ξυπν...! [...κόβει απότομα τη φωνή του...]

Ξυπν.....

[Σταματά να μιλά, και θυμάται — ακούγονται— τα λόγια που είχαν πρωτοπεί, στην αρχή, όταν είχε πρωτοπροσπαθήσει να τους ξυπνήσει]

“Πάψε. Μη μας ξυπνάς στον πιο γλυκό μας ύπνο...

Πάψε. Βλέπουμε όνειρο γλυκό... Τροφή και κόκκινο νερό... Χέρια που αγγίζουν το κορμί...

Κοιμήσου σήμερα... Άσε τις έγνοιες για αύριο...
Κοιμήσου..."

— Πώς να τους μιλήσω; Τι να τους πω και να το καταλάβουν;
Τι να τους πω και να μη το χλευάσουν; Να μη ξοδέψουν κοιμάμενοι
τη ζωή τους όλη.

Να μην παρασύρουν στο λήθαργο τα παιδιά και τα εγγόνια τους.
Πώς να τους πω, πως όσο κοιμούνται το κακό διαφεντεύει τον κό-
σμο; Πως ο πόνος δε θα 'χει τέλος;

Ποιος θα με βοηθήσει;

[Κοιτάει γύρω του απελπισμένος. Το βλέμμα του πέφτει επάνω
στο μολύβι και το φύλλο το χαρτί που είναι αφημένα στο μικρό τρα-
πέζι πιο κει]

— Μολύβι. Μολύβι, βοήθησέ με... Μολύβι βοήθησέ με να σβή-
σω το μέσα σκοτάδι των ανθρώπων.

Εσύ που έχεις γράψει τόσα... Εσύ που κρατάς τις σκέψεις και τις
πράξεις των ανθρώπων.

Βοήθησέ με, σε παρακαλώ, να τους τραβήξω προς τα επάνω.

[Καθισμένος στο τραπέζι και με το χέρι τεντωμένο προς το μέρος
του μολυβιού αρχίζει να τραγουδά...]

Τραγούδι 6ο
Δεύτερη ευκαιρία

[N: νέος.

M(ολύβι): Σε ψηλότερο σημείο στο αριστερό μέρος της σκηνής,
διαμετρικά αντίθετα από το τραπέζι: ο τραγουδιστής,
ντυμένος με μακρύ λευκό μανδύα.

X: χορωδία, που όμως δεν εμφανίζεται, μόνο η φωνή τους]

[N:] — Μολύβι πες μου μια ιστορία,
Με τέχνη και με φαντασία,
Το όνειρο που έχεις στην καρδιά,
Και τη ζωή σου κυβερνά...

[M:] — Οι άνθρωποι σα με κρατούν,
Παίζουν, τσακώνονται, αγαπούν,
Τους υπηρέτησα πιστά,
Σα να μην είχα εγώ καρδιά.

Μ' αν θα 'θελα να 'χουν αξία,
Οι λέξεις μου κι η ιστορία,
Ίσως και να σιωπούσα μόνο,
Γιατί όλα γράφονται με πόνο.

[N:] — Οι άνθρωποι περνούν και σβήνουν,
Κι ίσως τα έργα θ' απομείνουν,
Μολύβι, σκήπτρο άλλο κανένα,
Δεν είχε δόξα σαν εσένα...

Πλέξε τις λέξεις σου με πόνο,
Και πες μου μιά ιστορία μόνο.

[M:] — Λαμπρή του ανθρώπου η πορεία,
Με αίγλη και με μεγαλεία,
Πίσω από τις λέξεις όμως,
Εγωισμός και απληστία,
Όλα με κόπο καμωμένα,
Κι όλα στο αίμα βουτηγμένα.

Γι' αυτό η δική μου ιστορία,
Είναι πως θα 'βαζα τελεία,
Και θα γυρνούσα προς τα πίσω,
Όχι να γράψω, μα να σβήσω,
Αυτήν τη μάταιη διαδρομή,
Μέχρι τον τόπο, τη στιγμή,
Τη λάθος που έκανε στροφή.

[X:] Πλέξε τις λέξεις σου με πόνο,
Μα πίσω γύρισε το χρόνο...

...

[M:] Αφήνομαι ξανά εδώ,
Σ' αυτό το χέρι το θνητό·
Κάποτε διάλεξες φτωχά,
Μα τώρα διάλεξε σοφά.
Να, η δική μου ιστορία,
Αυτή η δεύτερη ευκαιρία.

[X:] Ίσως ο λόγος να 'χει αξία,
Σ' αυτή, τη δεύτερη ευκαιρία.

[Με το μολύβι σφιγμένο στη γροθιά του, και ακουμπισμένο στο στήθος του, γυρνά αργά προς τον κόσμο και ξεκινά το τελευταίο τραγούδι...]

Τραγούδι 7ο
Προς όλους τους νέους (Νέοι)

[Τραγουδά αρχικά ο νέος, και όσο προχωρά, προστίθενται οι υπόλοιποι ήρωες του έργου που τραγουδούν κι αυτοί μαζί του]

Νέοι,

Τούτον τον γαλανό πλανήτη,
Που σας εδόθηκε για σπίτι,

Μη δείτε ως χώμα και νερό,
Μα σαν ψηλόκορφο βουνό,

[+ Ουρανός/Μολύβι]
Που ο άνθρωπος πρέπει να ανεβεί,
Στο νου, στο σώμα, στην ψυχή.

[+ Κουκουλοφόρος]
Δρόμο δεν έχει να διαβείτε,
Μονάχα αυτόν που δημιουργείτε.

[+ Μοίρα]
Σ' όλη της γης την ιστορία,
Άνδρες, γυναίκες και θηρία,

Αναζητούνε την κορυφή,
Μα εκείνη σβήνει μακρινή.

[+ Χορωδία, ενώ ταυτόχρονα οι νέοι που κοιμόντουσαν αρχίζουν να ξυπνούν]

Ξεχάστε όσα σας έχουν πει,
Γονείς, δασκάλοι και σοφοί,

Γιατί εσείς είστε ζωντανοί,
Κι αυτοί ανασαίνοντες νεκροί.

[+ Οι δύο νέοι]
Μην περιμένετε δειλοί,
Σε γούβα, πλάτωμα, εσοχή,

Μα όλοι μαζί τους δρόμους κλείστε,
Την ανθρωπότητα κινήστε,

[+ Ζυγαριά]
Κι όπου φυτέψαν το κακό,
Φυτέψτε εσείς φως κι ουρανό...

Κανένας άνθρωπος φτωχός,
Η γη είν' το βιός του καθενός.
Ο πλούτος λυσσαλέο σκυλί,
Που του χρειάζεται λουρί.
Γράψτε σε νόμους όλα αυτά,
Άνθρωπος κι έθνος, δε χρωστά.

Απ' την κορφή σας προσκαλεί,
Η ίδια η πονεμένη γη,
Παιδιά μου εσείς, εμένα φτάστε,
Όλοι μαζί, και μη φοβάστε.

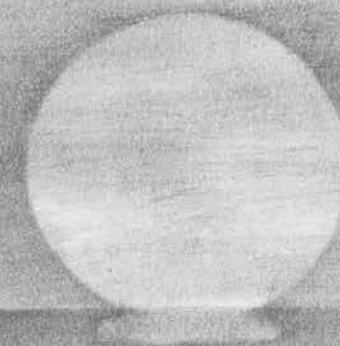
Απ' την κορφή σας προσκαλεί,
Η ίδια η πονεμένη γη,
Παιδιά μου εσείς, εμένα φτάστε,
Όλοι μαζί, και μη φοβάστε.

Το Δελφίνι και ο Γλάρος

(Όταν δυο ήλιοι συναντιούνται,
τότε δυο κόσμοι ενώνονται για πάντα.)

...Ένα δελφίνι που ονειρεύεται τον κόσμο πάνω από την επι-
φάνεια της θάλασσας και ένας γλάρος που έλκεται από τα βάθη.
Έχοντας συναντηθεί ένα ηλιοβασίλεμα, όταν ο ήλιος συναντά την
αντανάκλασή του στο νερό, θα φύγουν για ένα ταξίδι γνώσης, ενά-
ντια στους περιορισμούς της ίδιας τους της φύσης.

— Εγώ θα πετώ για σένα...

— Κι εγώ θα κολυμπώ για σένα...

Άγγιξέ με...

...Είμαστε μονάχα οι δυο όψεις ενός νομίσματος. Πες μου για σένα! Πες μου με τι μοιάζεις. Είμαι η άλλη σου όψη...

...Τραγούδησε τις πρώτες νότες και σταμάτησε γεμάτο ντροπή. Δε θα 'θελε να το δουν, να το ακούσουν! Ήταν μια μελωδία για νεότερα πιάνο...

...Κι ήταν η πρώτη μου φορά που έβλεπα τόσους μαζεμένους γαλάζιους πλανήτες. Λευκούς και γαλάζιους, με ήλιους κίτρινους στην άκρη του ονείρου τους...

...Ένα βιβλίο δίχως όνομα και περιεχόμενο, που φώναζε τα άλλα βιβλία και τα καλούσε κοντά του, ώσπου τα δάκρυα διέλυσαν τις άδειες σελίδες του...

Η γαλάζια πεταλούδα

(...Σ' όσων κορμιά μικρά, φορούν φτερά μεγάλα...)

Μια πεταλούδα παράξενης ομορφιάς έλκεται στον προορισμό της. Πλουτισμένη από τις φωνές του δάσους θα εισέλθει σε ένα κάστρο εντυπωσιακό — έναν αθάνατο κόσμο πεταλούδων κυριαρχούμενο από έναν ευγενικό βασιλιά. Θα την παγιδεύσει. Θα την οδηγήσει στον ψηλότερο πύργο του. Αφανέρωτη εκεί, σε πολυάριθμα κάδρα στον τοίχο του, βρίσκεται η πιο σπάνια συλλογή από πολύτιμες πεταλούδες.

Εκείνη θα υποχρεωθεί να διαλέξει ή να πετά για αυτόν στους κήπους του ή να θανατωθεί. Εκείνος θα υποχρεωθεί να δει ότι δε μπορεί κανείς να κατέχει εκείνο που δε γίνεται να κατακτηθεί...

...Πάντα σε περίμενα. Πριν όλα, έλεγα βαθιά μέσα μου πως μια μέρα θα 'ρθεις...

The Underworld
— bilingual edition —
lyrics

*Back at the playground of our youth,
playing with words, we lost the truth,
Forgot it somewhere in the mud,
while growing old, and growing sad...*

Φύγε από τη γη (Οι άνθρωποι νεκροί...)
— δίγλωσση έκδοση —
στίχοι

*Στης νιότης πίσω τη δροσιά,
μέσα στην παιδική χαρά,
Με λέξεις παίζοντας και πάθος,
ξεχάσαμε σωστό και λάθος...*

Ο Μαυροπίνακας

...Είστε ακόμα νέοι. Το σώμα σας ακόμα δεν έχει υποστεί την παραμόρφωση της βαρύτητας και στο βλέμμα σας ακόμα λαμπυρίζει το άπειρο.

Τα φτερά σας, αυτά τα ανέτοιμα, υποτυπώδη φτερά περιμένουν πάνω απ' όλα το αίμα της καρδιάς σας για να αιματωθούν και να δυναμώσουν. Για να τολμήσουν να αψηφήσουν κάθε άνεμο. Η επιλογή της πορείας σας και το ύψος της πτήσης βρίσκονται μπροστά σας.

Μη φοβηθείτε τον ήλιο...

Πανταχού Απών
— σε έκδοση για τον κινηματογράφο
& σε έκδοση για το θέατρο —

Ονειρεύτηκα τον Άνθρωπο σαν ένα οχυρό που κακό δε θα μπορούσε να το κατακτήσει, δολοπλοκία να το πλανέψει, άδικο να το διαπεράσει. Ένα δέντρο που βέβηλος άνεμος δε θα μπορούσε να λυγίσει. Κάθε ένας, ένας Ήλιος Σοφίας...

Τα βιβλία, οι στίχοι και ποικίλα πρόσθετα — συμπεριλαμβανομένων περαιτέρω πληροφοριών για το “Προς όλους τους Νέους” — παρέχονται σε διάφορες γλώσσες στο...

www.b00k.gr
(γράφεται με δύο μηδενικά / written with zeroes)